

ЕТИКЕТИ

Преди дни „Щурците“ отново възяха „Вкусът на времето“. Но времето лети и тяхната „рок епоха“ остава малко далечна за мен и моето поколение. Без да се взимат на сериозно, „Ъпсурт“, който Карбовски нарече „класиците на нашето време“, на шега събраха всичко, което мислим и чувстваме, точно в пет албума. Непрекъснато си тананикаме и се откриваме в текстовете им не само защото пеят „Аааалала, опа! Животът ти е поп-фолк!“. А защото всъщност той е точно такъв.

Моето поколение расте с етикети. Обилно обленено и по правило гледащо малко встрани, то се бори с въпросните етикети, които кой знае кой идиот ни залепи. Според въпросния идиот (идиот по правило е човек с много идеи) тук, в България, останахме само най-мързеливите, лишени от всякакъв талант, витоещи в облаците безделници. Другите спечелиха зелени карти или минаха границата само с лична карта и сега щедро разпръскат из света родния талант. По принцип се изисква много „креативност“ в миенето на чинии или гледането на стари, болни баби в Испания. Естествено, че не всички мият. Има много, които успяха, за тях: Шапки долу! За куража и ината. Но да се върнем на миенето. Докато онези мият - според гумите на

незнайния идиот, тук останаха перачите. С прах, без прах, важно е да се пере, колкото по-бяло и чисто, толкова по-доходоносно. И за да блести всичко, колите не са просто бели на цвят - те са „бяла перла“. Така силно блестят в очите на онези момичета, които наричаме или златотърсачки, или изкусителки, или обикновени... кифли. Някои от тях вече правят задръстване с белите перлени коли, други още смучат минерална вода във вървежни-

ЕЛИЦА ДИМОВА

те заведения в очакване да гоїде мечтаният чичо. Тогава и те ще ни задръстват перлено.

На онзи идиот, които ни облени така мащабно с етикети, обаче трябва да му се признае откритието - да, животът ни е поп-фолк! Постепенно се превърнахме в банда позъори, които се делят на „чалгаджи“ и „хаус ценители“. Вместо да се веселим, ние позираме в любимите си заведения - няма значение дали ще кълчиш кълки на хитовете на Преслава или ще тактуваш в ритъма на някой мега, ултра, модерен гуджей. Важно е да го правиш леко, мнооого леко, за да не те заподозрат, че наистина се забавляваш. Защото купонът отдавна свърши. Свърши точно в онзи момент, когато се премести в тоалетните. Тоалетните са особено посещавано място - там влизат по трима, по четирима, колкото повече, толкова повече.

В един момент се оказа, че в България

има перачи, кифли, безделници и почитатели на тоалетните партита. Забравих само сексманяците. Те витаят в разни сайтове, където няма „Зрасти, как си?“ Има „Къде, кога, правиш ли... Окей, угвам?“ Другите са в графата looser-и.

Преди да ни обленят, искахме да сме индивидуалисти, ексцентрици, свежи и усмихнати ентузиасти. Днес ни повтарят, че сме основните виновници за „тоалетната криза с квалифицирани кадри“, утвърдени мързели и заблудени блогъри, които се опитват да кажат няколко смислени неща, но не всеки път успяват. Как да обясниш на онзи анонимен идиот, че под етикетите се бунтуват хора, които може и да не променят с идеите си този противоречив свят, но поне ще се опитат. Под лепилото остават няколко самотни сърца, които бабите им сватосват от страх да не останат стари мими и ергени, приятели, за които ще се бориш докрай, и няколко мечти - тях поне никой не може да ти отнеме.

И като стана гума за сватосване, се сецам за един пресен пример отпреди няколко дни. Силно притеснена, бабата на един приятел, леко подминала Христова възраст, реши да вземе нещата в свои ръце. Хареса му девойка от снимка и им „чукна“ среща. Развълнуван, облечен с новите си грехи и с леко ускорен пулс той отиде на бабината забивка. В ресторанта вместо нещо 20-годишно, на което тайно се надява всеки уважаващ себе си ерген, се появила дама, почти съученичка на майка му. Жената се изчервила, той свел глава и тя просто помолела да я закара обратно въкъщи.

Точно в момента, когато мислиш, че щастие то може би е близо, че угва твоят звезден миг, се оказва, че просто баба ти има нужда от нови, по-силни очила. Защото когато всичко около теб е размазано и не е на фокус, дори не усецаш как следващият етикет прилепва върху лицето ти. Увесели сме нос, а ни се иска да крещим срещу кифлата с „бялата перла“ или срещу баровеца с „черния мат“, срещу „магистралките“ в тоалетната на клуба и срещу пияния тийнейджър в мрака. Перлите ни потискат, тийновете ни натъжават, а етикетите, които ни лепнаха заради тях, правят рани по лицата ни. Въпреки това мълчим. Мълчим, защото протестът е въпрос на личен избор. Проблемът е, че никой не избира. ❗